GNM: Rakovina u rostlin nebo SBS u rostlin

written by Vladimír Bartoš | 3. 12. 2024

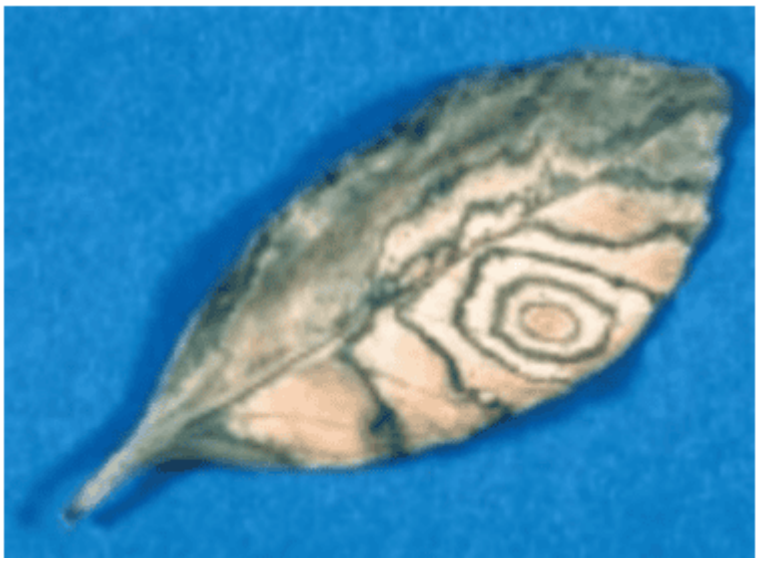
Zdroj

Přeložil: Vladimír Bartoš

Mladá studentka biologie ve Vídni Helga Gergelyfiová učinila na svém citronovníku v pokoji na koleji překvapivý objev:

… na jednom listu jejího citronovníku se objevilo **Hamerovo ohnisko**!

Úryvek z knihy „Odkaz Nové Medicíny“, Ryke Geerd Hamer, MD, 1999.

„Gergelyfiho fenomén”: list citronovníku s konfigurací střeleckého terče jako znak **Hamerova ohniska** **(HH)**. Mozek je kvazi všude v rostlině. HH je tedy současně HH mozku i orgánu.

Studentka biologie Helga Gergelyfi a autor knihy na 1. mezinárodním kongresu pro NOVOU MEDICÍNU v Bielu, květen ’99.

Mladá studentka biologie ve Vídni Helga Gergelyfi učinila na svém citronovníku v pokoji na koleji překvapivý objev: na jednom listu jejího citronovníku se objevilo **Hamerovo ohnisko**!

Pravděpodobně něco takového vidělo velmi mnoho lidí, aniž by se nad tím zamysleli. Studentka biologie však znala Germanische Heilkunde® a okamžitě ji napadlo, že vidí velmi známou strukturu, totiž **Hamerovo ohnisko**, které znala z CT snímků mozku a orgánů. Odtrhla list a ukázala ho svým profesorům botaniky ve Vídni. Byli docela zmateni. Jeden z nich si však dal tu práci a vyhledal v botanické literatuře tak zvláštní a zároveň tak jasnou strukturu. Po několika dnech se ho Helga G. zeptala, co jeho bádání odhalilo. Domníval se, že musí jít o virovou nákazu.

No, profesor možná našel zrnko pravdy. Když se pozorně podíváte na spodní stranu listu citronovníku, uvidíte velkou hnědou plochu, kde se toto **Hamerovo ohnisko** nacházelo v podobě zelených terčovitých kroužků. Zelený kroužek znamená chlorofyl, což znamená metabolismus, v tomto případě ve větší oblasti snížený metabolismus, který byl ve skutečnosti hnědý. Musí jít o počátek fáze řešení s prstenci typu střeleckého terče, které musely být donedávna konfliktně aktivní, tj. ostře ohraničené.

S konfliktolýzou přichází také doba aktivity **mikrobů**. V tomto případě předpokládejme viry (pokud vůbec existují), které by list přestavěly. Zdá se, že právě tak tomu je v tomto případě. V těchto kruzích se znovu aktivuje metabolismus. (viry neexistují, což v pozdějších letech jasně deklaroval i Dr. Hamer, viz např. ZDE a ZDE, pozn. překladatele)

Konflikt? Stromeček stál jednu noc v průvanu u otevřené okenní štěrbiny. Po přemístění rostliny (CL!) vznikla tato konfigurace střeleckého terče, viditelná podle zelených kroužků, tj. ty byly předtím neviditelné nebo přehlédnuté, případně bezbarvé, nyní znovu provedly metabolismus, tedy byly zelené.

Při konfliktolýze se dříve ostře ohraničené bezbarvé kroužky **Hamerova ohniska** mohou stát opět zelenými. Tedy znovu nasávají vodu, provádějí látkovou výměnu, tvoří chlorofyl a dříve bezbarvé prstence se znovu zbarvují zeleně. Zde došlo pouze ke krátké konfliktní aktivitě. Proces snížené látkové výměny byl tedy zřejmě ještě znovu vratný. Prstence střeleckého terče HH se tak mohly během **fáze hojení** opět zbarvit do zelena.

Pokud by konfliktní aktivita trvala déle, byly by změny v oblasti HH pravděpodobně nenapravitelné. Mohlo by se stát, že by v místě HH, tj. v celé oblasti prstenců střeleckého terče, vznikla díra.

To by pak znamenalo, že **mikroby** nebo škůdci nejsou těmi, kdo (nesmyslně) požírají listy, ale pouze plní úkol, který jim matka příroda po miliony let ukládala.

Najednou je tento zdánlivě bezvýznamný objev, který učinila mladá studentka v září 1995, středobodem, nebo dokonce východiskem obrovského výzkumu, na který jsme dosud neměli ani otázku, natož abychom tušili souvislosti.

Z předchozích bakteriologických výzkumů víme, že všechny **mikroby**, houby, bakterie a viry (pokud vůbec existují) existují také v rostlinách. Z Germanische Heilkunde, konkrétně ze **4. biologického zákona přírody**, víme, že **mikroby** přísluší ke konkrétní zárodečné vrstvě a pracují – s malým přesahem.

Pokud však

- houby patří k vnitřní zárodečné vrstvě (endodermu).
- bakterie patří do střední zárodečné vrstvy (mezodermu) a
- viry (pokud vůbec existují) patří do vnější zárodečné vrstvy (ektodermu)

pak musíme být schopni tyto tři **zárodečné vrstvy** najít i u rostlin. **Zárodečné vrstvy** nejsou v botanice známy, i když existuje i něco jako embryonální vývoj, např. lískový ořech, vlašský ořech, kaštan atd….

Nyní můžeme dokonce hledat konkrétně:

- Části rostlin, které jsou zpracovávány houbami, musí patřit do vnitřní zárodečné vrstvy.

- Části rostlin, které jsou „zpracovávány“ bakteriemi, musí patřit do střední zárodečné vrstvy.
- Části, které jsou „zpracovávány“ viry (pokud vůbec existují), musí patřit do vnější zárodečné vrstvy.

Náš výše uvedený list by do ní musel se značnou pravděpodobností patřit také.

S největší pravděpodobností je objevených pět biologických přírodních zákonů se speciálními programy pro člověka a zvíře také pěti přírodními zákony, které platí pro všechny živé bytosti.

Ihned se nabízí další otázka, jak chápat 5 biologických zákonů přírody u rostlin. Pokud vše není zavádějící, je 5. biologický zákon přírody také – mutatis mutandis – pátým botanickým zákonem přírody. Museli bychom se pokusit pochopit, které smysluplné biologické speciální programy se u rostlin rozbíhají, které jsou v příslušné fázi hojení degradovány nebo budovány mikroby spolupracujícími po miliony let, v každém případě smysluplným způsobem od Konfliktolýzy.

Dalším závěrem by podle přírodních zákonů Germanische Heilkunde® bylo, že i u rostlin dochází ke konfliktům s DHS, tedy k biologickým konfliktům, dále ke konfliktně aktivním fázím (ca-fáze) a fázím hojení (pcl-fáze).

Dalším logickým závěrem by bylo, že každá z rostlin má duši, s níž reaguje psychicky, mozkově a organicky, analogicky jako my. Rozdíl oproti nám by spočíval v tom, že rostlina nemá hlavový mozek a nepotřebuje ho. Protože všechny rostlinné buňky jsou vzájemně propojeny mini-mozky (buněčnými jádry) rostliny, které dohromady tvoří orgánový mozek. V závislosti na velikosti rostliny může mít takový orgánový mozek obrovskou kapacitu, o které se nám pravděpodobně dosud ani nesnilo; prakticky jde o obrovský, velký počítačový harddisk s obrovským výkonem.

Je však také docela dobře možné, že kořeny rostlin obsahují zvláštní část mozku, něco jako druhý mozek, který by mohl odpovídat našemu mozku v hlavě. To by dávalo smysl zejména tam, kde rostlina v zimě zcela odumírá nad zemí a naživu zůstává pouze kořen. Tam musí být mozek rostliny v každém případě – alespoň v zimě.

Průběh prstenců střeleckého terče – rytmus přírody

Poté, co studentka biologie Helga Gergelyfiová ve Vídni objevila (viz začátek této kapitoly) u svého malého citronovníku konfiguraci střeleckých terčů a pojala v ní podezření na Hamerovo ohnisko, okamžitě vzbudila zvědavost nás všech.

O několik dní později objevila moje přítelkyně při společné procházce javorový list se zeleným kroužkem. Byl jsem potěšen a překvapen, když se k nám odevšad snášely listy na všech druzích stromů s terčovými kroužky a zelenými kroužky a ve všech kombinacích.

Bylo to 25. října 1995. Asi deset dní bylo takzvané „babí léto“, tedy letní

teploty v pozdním podzimu. Mechanismus byl následující: Již na začátku října byly chladné dny, dokonce krátké mrazy. Listy v závislosti na své více či méně chráněné poloze utrpěly „přirozenou DHS“ – tak jako musí trpět každý podzim, aby z nadzemních částí unikla míza a mráz strom nezničil. Nyní však přišlo toto „babí léto“, což znamenalo, že opět došlo k částečnému vyřešení konfliktu. V této pcl-fázi se opět edematizovaly prstence střeleckých terčů listů. Opět došlo k látkové výměně a tedy i k tvorbě chlorofylu. A známkou tohoto obnoveného „neplánovaného“ metabolismu byly široké zelené prstence, případně i celé zelené tečky. Částečně lze rozpoznat zelené prstence u vnějších prstenců střeleckých terčů.

Domnívám se, že jsme – jakkoli se to při zpětném pohledu může zdát jednoduché – prostřednictvím „kvintesence“, tj. 5. biologického zákona přírody, na “koleji” souvislostí ohromného ročního rytmu:

Na podzim: rostliny trpí „přirozenou DHS“, tedy mluvíme o smysluplném biologickém speciálním programu přírody. Prostřednictvím smysluplné sympatikotonie se „dehydratují“, tj. strom ztrácí vodu vypařováním a výpadkem dodávky vody z kořenů. Kdyby to nedělal, v zimě by zmrzl. S malým množstvím vody však může přežít období mrazů.

Na jaře: Přichází CL (= Konfliktolýza); můžeme také říci: Přirozené řešení konfliktů v rámci Smysluplného biologického speciálního programu přírody: Ve fázi vagotonického edému čerpají rostliny a stromy vodu, protože bez vody není metabolismus možný. Ještě musíme prozkoumat, zda rostliny mají také epileptoidní krizi. V této epileptoidní krizi by mohly stromy po tuhé zimě odumřít nebo alespoň jejich část. Nyní by bylo opravdu třeba provést příslušná botanická pozorování.

A, jak se domnívám, tak obrovské pozorování se nám podařilo v posledních dnech: Mohli jsme pozorovat, že mikroby pracují právě v prstencích těchto střeleckých terčů, tedy s Hamerovým ohniskem, a buď erodují listovou dutinu ve tvaru díry nebo se ji pokoušejí znovu vybudovat. Bylo by jen zřejmé, že ani u rostlin a stromů nemají mikroby žádnou „zabijáckou funkci“, ale pouze funkci uklízecí (u “staromozkem” řízených částí rostlin) a funkci budovací (u “velkým mozkem” řízených) částí rostlin.

S domnělou „škodlivostí mikrobů“ bychom se museli vrátit ve skutečnosti o krok zpět. Předpoklad tedy je: „škůdci neničí rostliny“, ale pouze odstraňují tam, kde mají odstranit a znovu budují tam, kde mají budovat. Mikrobi – a pravděpodobně i takzvaní „škůdci“ – obvykle fungují pouze v rámci smysluplného biologického speciálního programu.

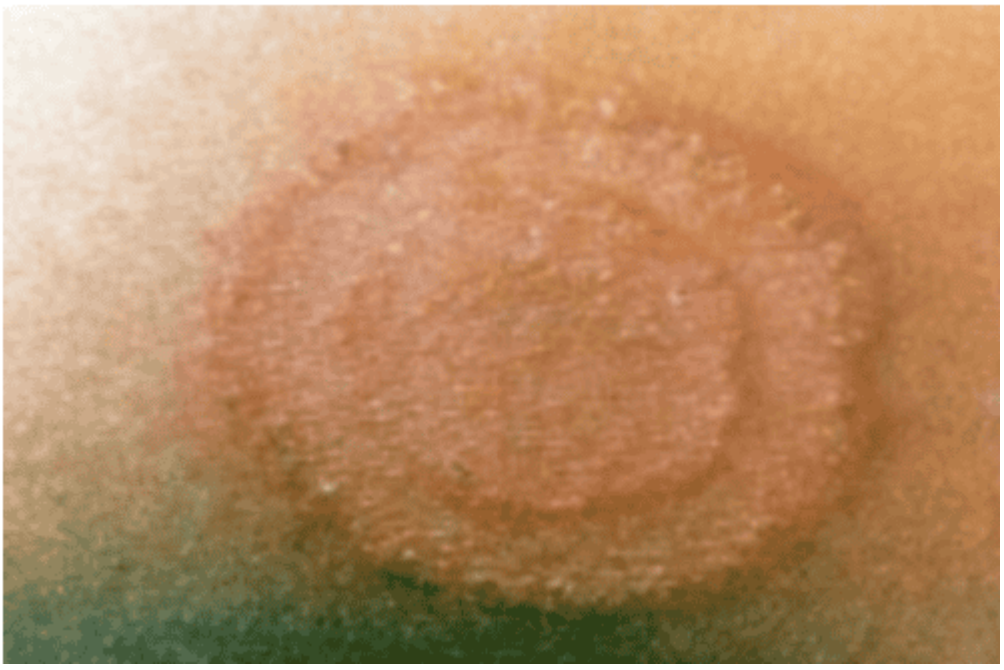
To opět neznamená, že bychom nemohli zabránit naší nevědomosti např. očistit části rostliny mikrobicidy. Stejně jako jsme mohli bezdůvodně a nevědomě (vymýcením tuberkulózních mykobakterií) zabránit přirozenému odstranění gastrointestinálních nádorů, původně užitečných v rámci unikátního programu, ale později zcela nadbytečných. To, co je pro nás žádoucí jako chovatelský nebo prospěšný výsledek, zdaleka není vhodné pro rostlinu!

Do všech biologických, zahradnických a zemědělských úvah musíme nyní poprvé zahrnout i duši rostliny. Tyto rostliny, které využíváme, nejsou věci. Stejně

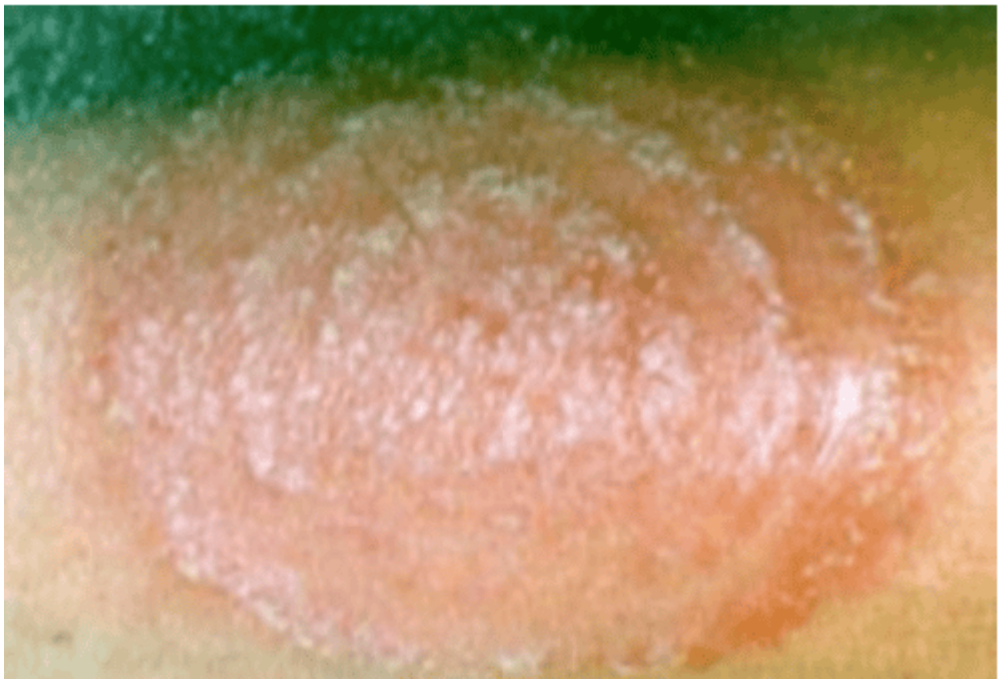
tak zvířata nejsou věci, jak o nich dosud uvažovaly církve a „věda“. Potřebujeme nejen ochránce zvířat a odpůrce pokusů na zvířatech, ale také ochránce rostlin a odpůrce pokusů na rostlinách. Tento požadavek se zdá být v současné době utopický a zcela nerealizovatelný. Ale teprve myšlenka, respektive vědomí, že zvířata a rostliny mají duši stejně jako my lidé, nám umožní stát se zarytými odpůrci pokusů na zvířatech a rostlinách. Ale jen ze zcela jiného důvodu než dřívější ochránci zvířat, kteří byli sice rozpoznatelně proti pokusům na zvířatech, ale měli příliš málo argumentů. Často říkali, že zvířata lze zabíjet, ale neměli by je tolik mučit.

Zvířata nám dávají mléko, které pro svá mláďata nepotřebují. Rostliny nám lidem nepochybně mohou dávat – například tráva – své listy, aniž by musely zemřít. Stromy nám mohou dát své plody, které nepotřebují k rozmnožování atd…

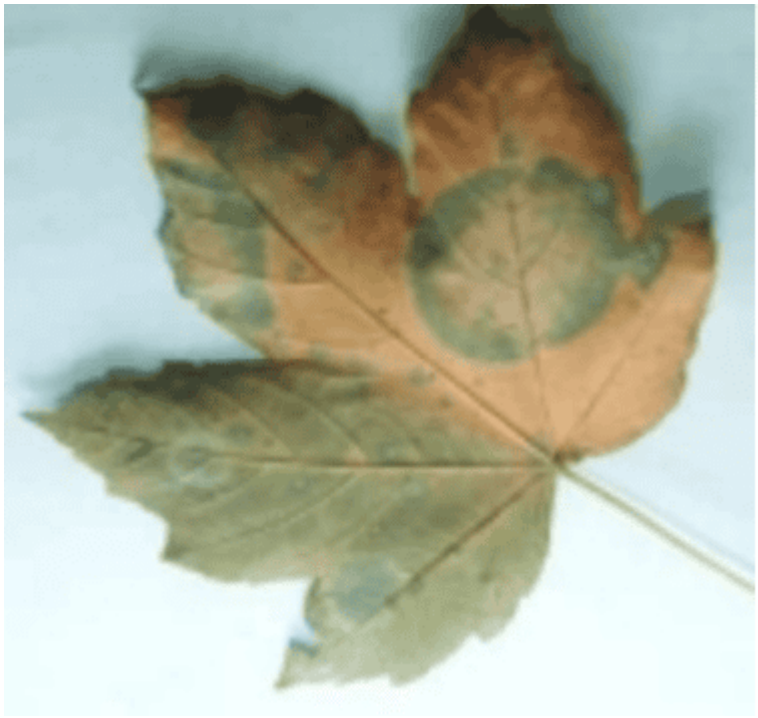
Naše židovsko-křesťanské náboženství neuvažovalo o poznání duše u člověka, zvířat a rostlin. Brutální zacházení s přírodou způsobené starozákonními velkými náboženstvími vedlo k nejneobyčejnějším přírodním katastrofám na Zemi. Nekonečné množství živočišných a rostlinných druhů bylo vyhubeno jen proto, že jsme byli naučeni považovat živé bytosti za věci, které lze mučit a využívat podle libosti. Tyto primitivní názory, které nemají soucit s duší zvířat a rostlin, přinášejí celé Zemi již více než 2000 let nekonečné utrpení, a proto by měly být překonány.

Toto není obrázek listu, ale lidské kůže. Ukazuje počátek pcl fáze ohniska neurodermatitidy.

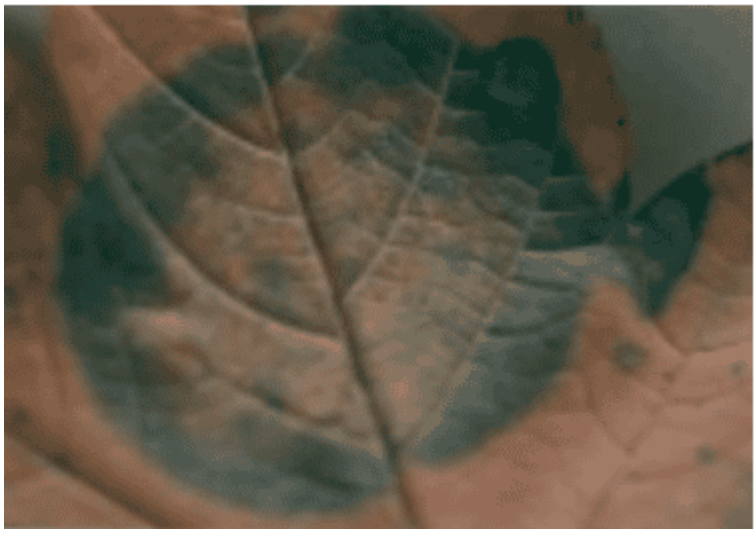
A tady je také fotografie počátku fáze hojení lidské kůže (zvětšenina). Později již kroužky nejsou vidět kvůli jasně červenému exantému.

Takto to vypadá, když mikroby zpracují takové HH na listu. V tomto případě zatím přesně nevíme, jaké mikroby zde vidíme, které vypadají jako bělavý povlak. Zajímavé však je, že působí výhradně v oblasti HH. Protože neznáme typy mikrobů ani typ zárodečné vrstvy, na které působí, nevíme, zda degradují, zda již degradují nebo zda „budují“. Pravděpodobnější je druhá možnost.

Se všemi výhradami se zdá, že list je během aktivní fáze perforován a odpadá. Pokud však ca-fáze trvala jen krátce nebo po ní rychle následuje fáze hojení, může být degradace ještě zastavena nebo může být tkáň znovu vybudována mikroby (viry? – pokud vůbec existují). Pak vidíme typické zelené kroužky

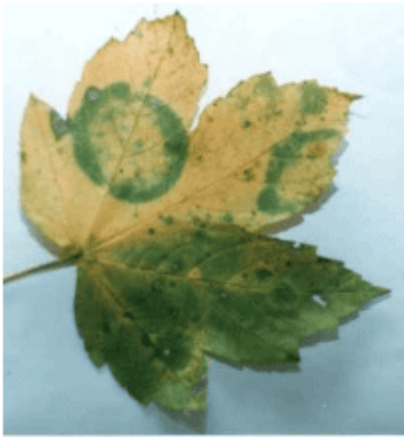
jako známku navráceného metabolismu.

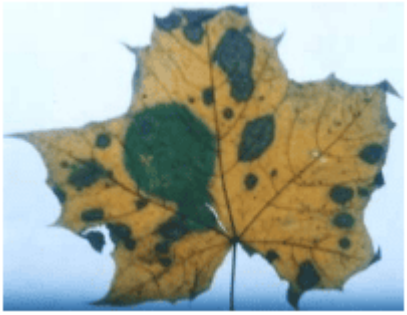
Všimněte si, že zelený prstenec je na žluté straně listu. Žlutá horní strana byla otočena směrem k chladu nebo nebyla tak dobře chráněna. Utrpěla konfliktem, přinejmenším více než zelená strana, na které však lze nalézt několik menších HH, které jsou rovněž zpracovávány mikroby.

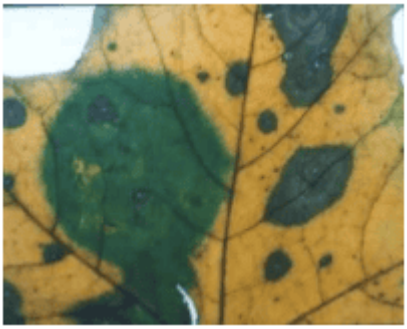
Na jedné straně v tomto javorovém listu vidíme malé otvory v místech bývalého aktivního HH. Šipka ukazuje na místo, které se mělo – nebo má – stát dírou. Vidíme však také HH s aktivními terčovými prstenci, které byly okrajově ještě „zachránitelné“ a dostaly opět zelený vnější prstenec. A konečně vidíme velký zelený prstenec jako známku velkého HH, které nebylo tak vážně zasaženo, aby nemohlo znovu získat metabolismus, jako známku hojivé opravy.

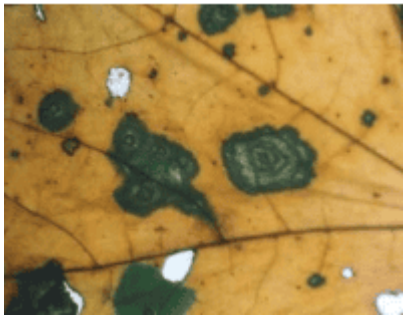
Výborně jsou vidět terčovité prstence uvnitř a opětovné zbarvení těchto struktur nepatrně zvnějšku jako známka pcl-fáze. Ve velké zelené prstencové struktuře vlevo je vidět i jemná prstencová struktura uvnitř.

Na javorovém listu jsou opět patrné všechny fáze Hamerova ohniska.

Detailní zvětšenina téhož listu. Je vidět struktura střeleckého terče. V každém případě na vnější straně je oblast HH zřejmě ještě zachránitelná, tj. metabolicky reaktivovatelná.

Opět zvětšení předchozího řezu: je vidět, že list je v místech HH perforován, pokud rychle nenastoupí pcl-fáze a neobnoví se metabolická aktivita. V levém

horním rohu počínající metabolická aktivace. Vidíme, že „zelené skvrny“ se skládají z metabolicky aktivované zóny s více HH, ale mohou mít i velké HH!

Je zvláštní, že tyto terčovité prstence rostlin nebyly dosud nikdy pozorovány nebo si jich alespoň nikdo nevšiml, přestože jsou tak dobře vidět. Botanikům se zdálo důležitější zkoumat listy mikroskopicky. Tím „člověk pro stromy neviděl les“.

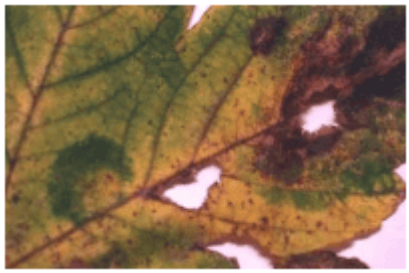
Javorový list se zvlášť krásným HH v pcl-fázi. Ale jsou zde také již díry, kde byl proces ca-fáze již příliš pokročilý.

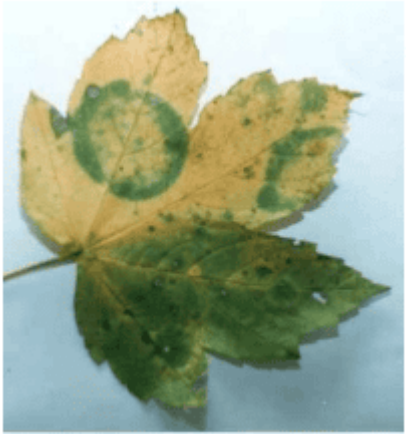
Vzrušující na tomto listu je, že levá strana listu byla obrácena ke slunci nebo byla lépe chráněna před chladem. Na levé straně byly možné metabolické reaktivace v podobě HH. Na pravé straně listu to nestačilo. Pravá strana se jeví více odbarvená a více hnědá, terčovité prstence HH na pravé straně ještě nezpůsobily efekt díry, ale také již nejsou schopny metabolické reaktivace.

Javorový list zobrazující všechny různé fáze nebo úseky fází: díry z ca-fáze, „skoro-díry“ ještě v ca-fázi, metabolicky reaktivované HH v pcl-fázi.

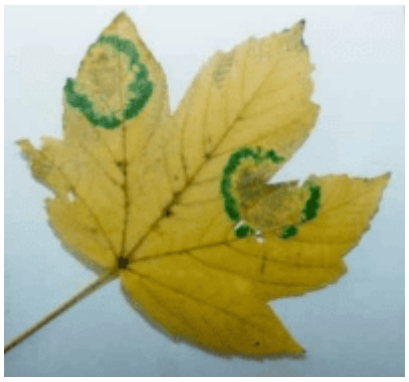

Vidíme, že již došlo k perforaci v oblasti HH. Předpokládejme, že slunce poskytuje přiměřené teplo a noci jsou teplé. V takovém případě mohou jednotlivé části listů nepochybně na okraji opět přejít do pcl-fáze, tj. mohou být metabolicky reaktivovány (uprostřed/vrchní část vlevo).

Levá strana listu byla konfliktně aktivní, protože byla více vystavena chladu nebo studenému větru. Nicméně protože babí léto začalo o dva dny později (koncem října 95), mohla být levá strana listu zachráněna nebo znovu metabolicky reaktivována. Na pravé straně listu byly také menší aktivní HH, které nyní působí jako hluboké tmavé skvrny nebo prstence v pcl-fázi.

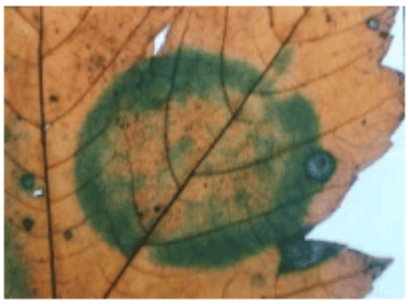
Zdá se podstatné, že se jedná o „podzimní proces“ přerušený deseti teplými dny a nocemi na konci října. Nicméně tento „proces“ by mohl být v oblastech jižněji normální.

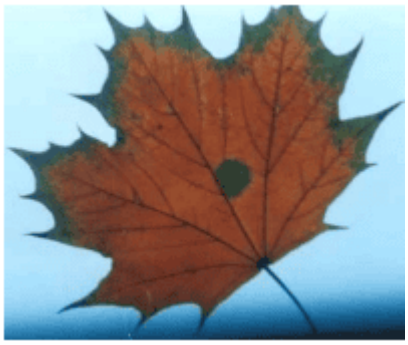
Tento javorový list nemůže být jednoznačnější: V chladné, větrné říjnové noci zežloutl, to znamená, že prodělal aktivní biologický konflikt, jehož konkrétním programem se zdá být to, že z listů a větviček se odvádí tekutina, mráz rostlinu ničí. Zežloutnout zřejmě znamená mít aktivní konflikt.

Po dvou dnech chladu přišly, jak bylo uvedeno výše, letní teploty. Ta

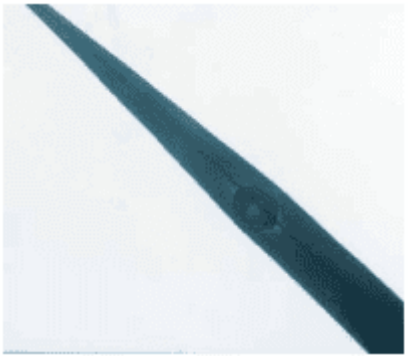
způsobila, že strom opět nasál vodu do listů a v kruzích ca-střeleckých terčů, které byly do té doby neviditelné, došlo k látkové výměně, k tvorbě chlorofylu a vytvoření těchto zelených kruhů. V našich zeměpisných šířkách by obvyklým případem bylo, že ca-fáze trvá nepřetržitě až do jara. Pak ovšem takové zeleně zbarvené prstence nenajdeme. Řekneme si, že jaro pak natáhne vodu a listy vyraší. Uvažovali jsme o tom, že jde v zásadě o stejný proces, jako se pcl objevuje v našich orgánech nebo mozku?

Zdá se, že menší HH tohoto listu se již krátce před „konfliktním úderem“ také znovu obnovil ve fázi hojení. I kdyby fáze hojení byla nakonec jen desetidenním intermezzem, strom to předtím nemohl vědět. Viděl biologickou šanci, že bude moci být opět metabolicky aktivní.

Javorový list s centrálním HH ve fázi pcl (zelená skvrna).

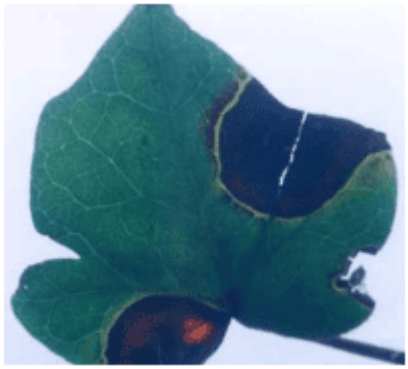

Palmový list s aktivním HH. Palma v tomto okamžiku trpěla mrazem s průvanem. Zřetelně jsou vidět prstence střeleckého terče. Zbytek listu však zřejmě zůstal neporušený. Je možné, že vystavení mrazu trvalo příliš dlouho na to, aby bylo možné tuto oblast opravit. Změna však také nebyla dostatečně dlouhá na to, aby se v listu vytvořil otvor. Vidíme, že v rámci přírodních zákonů neexistují pouze buď-anebo, ale všechny možné proměny.

Tři nebo čtyři větší HH jsou zasažené. Jeden HH je již proděravělý, ale HH vlevo je již kvazisekvenční, tj. okrajový, bezprostředně před „proděravěním“. Velmi dobře lze vidět terčové prstence. Zbytek listu zřejmě ještě nebyl výrazněji pozměněn.

Naše dřívější představa, že tyto díry způsobují mikrobi, byla přinejmenším v těchto popsaných případech mylná.

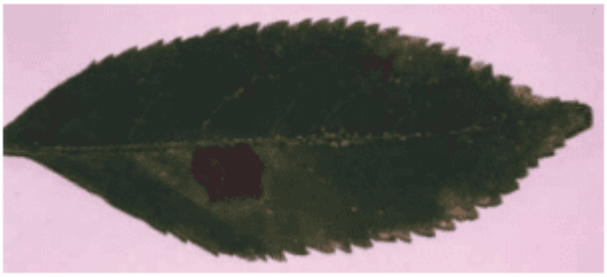
Břečťanové listy se dvěma typickými Hamerovými ohnisky, v nichž můžeme jasně vidět prstence střeleckého terče. Oba se zdají být sekvestrované. Dole vidíme jeden již perforovaný, tj. proděravělý. Zda se takové HH může také ještě obnovit, nebo zda ca-fáze již byla příliš pokročilá, nevíme.

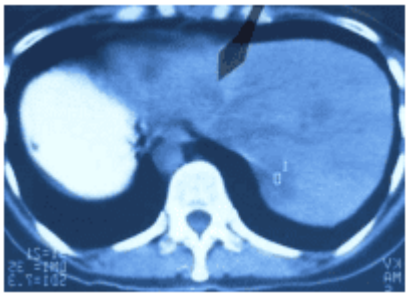
Bukový list, jehož HH bylo ještě reaktivovatelné. Zde bylo mikroprostředí příznivější. Pokud si takových rozdílů brzy všimneme, budeme se na naše rostliny a stromy dívat zcela jinýma očima. Jsou to naši životní souputníci.

List buku, na kterém lze dobře studovat tvorbu děr. HH na obrázku vpravo bylo již bezprostředně před vznikem díry. Ale pak byla zřejmě metabolicky znovu aktivována na okraji (šipka nahoře) pcl-fází. „Mikroprostředí“ je v tomto procesu velmi rozhodující.

List černého bezu s HH, na kterém jsou krásně vidět prstence střeleckého terče. Ve středu bylo HH nezachranitelné, ale na vnější straně bylo revitalizováno pcl-fází.

Pro srovnání: V játrech vidíme aktivní HH, tj. orgánovou HH. Takovéto prstence střeleckého terče jsou obzvláště dobře vidět na začátku konfliktní aktivity, tj. po DHS. Následně spolu s těmito prstenci střeleckého terče rostou nové buňky, které nemají existovat dlouho, ale pouze po dobu konfliktně aktivní fáze. Po vyřešení konfliktu jsou, jak známo, tuberkulózně degradovány.

Na naše přátele, rostliny, se musíme v budoucnu dívat zcela jinak – jako na souputníky!

Při vší krutosti, která v přírodě existuje, pravděpodobně ani rostliny, ani zvířata, ani lidé by nikdy nemohli být tak oklamáni, jako jsme byli my v posledních 2000 letech. Dokonce jsme byli naučeni dívat se na své zvířecí souputníky jen jako na věci – na rostliny ještě víc. Korunu hlouposti nám přinesla naše takzvaná civilizace. Korunou civilizace může být pouze vláda „jednoho světa“ s totální kontrolou myšlení. Germanische Heilkunde® nám ukáže

cestu zpět k našim intuitivním, individuálním schopnostem v této mentální měsíční krajině, k přirozeně-biologické sounáležitosti všech živých bytostí, kterou jsme ztratili.

S naší biologicko-botanickou hrou na otázky a odpovědi však ještě nejsme u konce:

Pokud by pět biologických přírodních zákonů platilo v zásadě analogicky i pro rostliny – což musíme ještě dokázat – pak by se naši botanici také poprvé dostali k vysvětlení, proč u rostlin existují rakovinné nekrózy. Rostlinná rakovina by pak musela být spuštěna – samozřejmě jako rozumný biologický speciální program přírody! – ze „starého mozku“. U rostlin však vidíme pouze „kompaktní mozek“, u něhož kromě toho vůbec nerozlišujeme příslušnost k jednotlivým “mozkům”.

Některým mým čtenářům může tento pohled do naší „biologicko-botanické dílny“ způsobit trochu závratě, ale takto se musí pracovat v biologické „kriminalistice“ Germanische Heilkunde®, pokud má člověk k dispozici pět biologických přírodních zákonů.

Podívejte se, s jakými fascinujícími souvztažnosti se tam setkáváme při vší rozmanitosti, kterou matka příroda vymyslela! S 3. přírodním zákonem přírody, ontogenetickým systémem rakoviny a rakovinných ekvivalentů, může Matka Příroda v konfliktně aktivní fázi (ca-fáze) uskutečnit jak množení buněk mitózou, tak jejich ubývání (smršťování), podle toho, ze kterých částí mozku jsou tyto jedinečné programy řízeny. Nadřazeným systémem je tzv. biologický smysl, který spočívá u orgánů řízených staromozkem v množení buněk, u orgánů řízených mozkovou kůrou v téže 1. ca-fázi je to opačně; smršťování (ubývání) buněk. Ačkoli se na organické úrovni zdánlivě diametrálně liší, oba biologické procesy analogicky dávají smysl podle 5. biologického zákona přírody. A i když orgány řízené bílou hmotou velkého mozku mají svůj biologický smysl na konci fáze hojení (pcl-fáze) s proliferací buněk, nejde o rozpor, ale o variantu, kterou si matka příroda dovolila. Která je však vždy zahrnuta do vyšší zákonitosti 5. biologického zákona přírody.

Předpokládejme, že nyní chceme najít souvislost mezi světem rostlin a světem zvířat/lidí z hlediska historie vývoje. V takovém případě se nejprve pokusíme aplikovat našich 5 biologických přírodních zákonů ze světa zvířat/lidí na svět rostlin, jak je uvedeno výše. Takový přístup není zpočátku ničím jiným než pracovní hypotézou.

Rostlina by mohla být, předpokládejme, že pro tuto chvíli, to samozřejmě není zcela jisté, „jednomozkovou bytostí“, zvíře a člověk naopak „dvoumozkovými bytostmi“, skládajícími se z hlavového mozku a orgánového mozku. Biologická nutnost druhého mozku („hlavového mozku“) mohla vyplývat např. kvůli větší pohyblivosti jedince. Velká otázka, která zaměstnávala již Darwina, zní: V jakém okamžiku došlo k rozdělení rostlinného a živočišného světa? Rostliny pravděpodobně existovaly několik nebo mnoho milionů let předtím, než se objevili živočichové – i když ještě velmi primitivní -, kteří se těmito rostlinami mohli živit. Na druhou stranu bychom u sebe museli najít rostlinné struktury, pokud jsme se nějakou dobu vezli v „rostlinném vlaku“, analogické např. našim rudimentárním žaberním obloukům, které nám ukazují, že jsme

nějakou dobu „plavali“ s vodními živočichy.

Takové společné struktury jsme zatím nepoznali, nebo byly velmi obecné: společné tzv. organické základní stavební kameny uhlíku, kyslíku, vodíku, dusíku a fosfátů atd., metabolismus, rozmnožování jednopohlavním nebo oboupohlavním způsobem, zkrátka takové jevy, které pociťujeme jako známky života. Kde se však naše cesty rozešly?

Naše cesty se musely rozcházet již v jednobuněčném stadiu. Protože jednobuněčný jedinec má „jen“ jeden orgánový mozek, alespoň se tak dnes domníváme. Germanische Heilkunde® se svými přírodními zákony by nám zde mohla pomoci. Za tímto účelem musíme opět udělat malý exkurz do historie vývoje:

Víme, že mnozí savci v Austrálii prodělali vlastní „kontinentální evoluci“ v pro savce relativně rané době: Marsupials (vačnatci). Zvláštností však je, že se vyvinuly přibližně stejné druhy jako na ostatních kontinentech (vakovití potkani, vakovití vlci atd.) rovnoměrně, všichni pouze s vakem, v němž se nosí mláďata. Mohlo by se tedy jednat – nejprve o pracovní hypotézu! Existoval jakýsi „**program stvoření**“, k němuž patří i pět biologických přírodních zákonů. V souladu s tím lze u **rostlin** a zvířat/lidí nalézt podobné speciální programy, právě takové smysluplné biologické speciální programy přírody, jaké jsme již prokázali pro zvířata a lidi.

Celé toto odvětví výzkumu je možné teprve od doby, kdy se medicína stala přírodní vědou. Nyní můžeme do medicíny přenášet nejen vědecké poznatky (např. typy organických sloučenin atd.), ale poprvé můžeme do biologie přenášet biologicko-lékařské přírodní zákony. Přírodní zákony jsou přírodními zákony. Od této chvíle nezáleží na tom, zda biologické nebo lékařské, pokud jsou oba obory přírodovědné.

Možná se brzy budeme muset pokusit pochopit duši stromu nejen sentimentálně, ale i zcela reálně, duši drobné květiny a jakékoli rostliny, i kdyby se jí dosud říkalo „plevel“ nebo „škůdce“. Měli bychom začít s novou érou a důkladně zpracovat posledních 2000 let bludů!

Při vší skromnosti lze říci, že jsme s 5 biologickými zákony přírody učinili tak velký objev, protože jsme objevili 5 konstant – možná jich je více -, které zůstaly po celou dobu evoluce neměnné. Svět rostlin a živočichů se diferencoval do bohaté rozmanitosti.

Germanische Heilkunde® je tedy prapůvodní medicínou, přírodovědným systémem zahrnujícím všechny živé bytosti, který je zároveň velmi logicky koherentní, nesmírně lidský, ba dokonce sociálně tvořivý. Zároveň by se dalo téměř říci, že představuje přirozené náboženství, které se vztahuje na všechny živé bytosti stejným způsobem.

Zatímco téměř všichni zakladatelé náboženství vždy učili, že jejich Bůh „prolomí“ přírodní zákony a tím činí zázraky, tak zázrak Germanische Heilkunde® s jejími pěti biologickými přírodními zákony spočívá právě v tom, že přírodní zákony prostě nejsou prolomeny. Nejvyšší dokonalost spočívá rovnoměrně – jako u antických Řeků v klasické době – v krásné normálnosti, vyváženosti, nikoliv triviálnosti! To nemá nic společného s idealizací např.

krutostí v přírodě, ale v těchto zákonech jsou zcela přirozeně obsaženy zákony přirozeného zrození a smrti.

Další texty ke studiu:

GERMÁNSKÁ NOVÁ MEDICÍNA® (GNM)

Germánská nová medicína – 100% reprodukovatelná přírodní věda, jejíž platnost si může ověřit každý sám na sobě

Dr. med. Mag. theol. Ryke Geerd Hamer: Germánská Nová Medicína®

GNM: Závěrečný projev Dr. Hamera v Aidenbachu